

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1136

22.12.2024 (135)

Utdannelsen til et ondt geni

av Gerhard Lauck

Del 2

* * * * *

Min mors side av familien hadde også sin del av historiene.

Oldefaren din kom først til Amerika før han tok med seg oldemoren din. Han tok henne med til en spesiell butikk for å smake på en helt ny matsensasjon.

Han sa det til henne: Blås på den, den er varm!

Det gjorde hun.

Alle i butikken lo. Så smakte hun på den, smilte og ga ham en ørefik.

Det var iskrem.

* * * * *

Bestemor ropte til bestefar, som satt på verandaen, at han skulle komme inn til kveldsmat. Men han kom ikke. Så hun sendte meg ut for å hente ham. Jeg så at han satt der og så på tre pene, unge jenter som gikk forbi. Jeg sa det til bestemor. Hun kom ut og trakk ham i øret og inn i huset igjen... Man blir visst aldri for gammel til

å lete.

* * * * *

Da faren din viste den dyre, splitter nye pipen sin til en av onklene mine, misforsto han det, trodde det var en gave og takket ham hjertelig. Faren din hadde ikke hjerte til å si noe. Mange år senere, etter at han var død, returnerte familien, som visste hva som hadde skjedd, pipen. De sa at han bare hadde røykt den på søndager.

Halvparten av befolkningen i en liten by i Wisconsin er i slekt med moren min. Oldefaren min hadde seks sønner. Jeg så et gammelt bilde av dem og kan bekrefte at jeg ser akkurat ut som min mors far, Otto, som var født i det gamle landet og oppkalt etter Otto Bismarck.

Familien min er tysk på begge sider. Lauck og Hein på min fars side. Preuss og Pahl på min mors side. Lauck-familien går tilbake til hessiske offiserer, brødre som tjenestegjorde i den amerikanske uavhengighetskrigen. Selve navnet "Lauck" går tilbake til gammelhøytysk, som døde ut rundt 1050 e.Kr.

Mange år senere fortalte moren min meg at to fjerne slektninger av meg hadde omkommet i 9/11. Jeg hadde ikke møtt dem, men det hadde hun.

Jeg har sett fotografier av to andre dobbeltgjengere for meg. Dessuten hadde en annen dobbeltgjenger bodd i en brakke sammen med meg. Han var til og med på min høyde! Det hendte at andre gjester forvekslet oss to. Jeg lekte med tanken på å ansette ham som lokkedue.

Fangst av småkryp

Favorittbeskjeftigelsene mine var å fange rumpetroll, frosker og skilpadder, klatre i trær og utforske åkrene og skogene i nærheten. Dyr var - og er fortsatt (!) - min store kjærlighet.

I helgene dro far og jeg ut for å fange skilpadder på "graden". Eller han tok seg en lur i bilen mens jeg fanget frosker alene.

En sommer kjørte vi to hundrevis av kilometer på *den store slangejaktekspedisjonen*. Selv om jeg var skuffet over at vi ikke fikk noen klapperslanger, var jeg fornøyd med fangsten: en flott hoggorm, et par blå racerslanger og dusinvis av gressslanger.

Da moren min fant en av disse slangene, en liten gressormunge, i sengen sin, ble de forvist til utendørs. Heldigvis fant hun ut at faren min var den skyldige. Den

djevelske grimasen hans og mitt forferdete blikk da jeg hørte om oppdagelsen, gjorde løsningen på mysteriet "hvordan havnet den der" altfor åpenbar. Dessuten, hvilken gutt med vettet i behold ville vel risikere å miste en perfekt slange på grunn av et så dumt stunt!

Da vi endelig fjernet oljetanken til en gammel ovn fra kjelleren (der den hadde sittet under det gamle kullfyret), delte jeg den i to på langs med meisel og slegge. Det var både tidkrevende og bråkete (!), men til gjengjeld fikk jeg en skilpad-detank i god størrelse.

Som guttunge og til og med i tenårene elsket jeg å lese i felthåndbøker om dyr. Jeg kunne til og med identifisere mange underarter.

Ikke overraskende har familien vår hatt et bredt utvalg av kjæledyr opp gjennom årene. Blant annet frosker, padder, rumpetroll, fisk, salamandere, salamandere, fugler, ekorn, kaniner, vaskebjørner, høns, katter og hunder.

Jeg ville måtte ofre flere trær for å kunne liste opp alle arter, underarter og raser.

I garasjene våre har det bodd både villkatter, rev og ugler, i tillegg til flere katter enn det bor mennesker i enkelte byer rundt omkring.

Det er nok å si at jeg alltid har elsket dyr.

Jeg var et militært barn

Jeg likte å tegne bilder av kamper mellom stridsvogner og fly. Instinktivt valgte jeg nasjonale emblemer som ikke ville utgjøre en "interessekonflikt". Jeg ville ikke fornærme noen slektninger. Selv om de hadde kjempet på "feil side".

Mine kamper med små plastleketøysoldater varte i timevis. Av og til brukte jeg dyr, og da var det alltid dyrene som var hovedpersonene og menneskesoldatene som var antagonistene.

Jeg bygde et formidabelt fort med en underjordisk tunnel. Tunnelen var til stor hjelp når det gjaldt å bli skitten. Alle smågutter vet jo at man ikke kan ha det gøy hvis man ikke skitner seg til.

Kamptreningen inkluderte bruk av håndlagde tresverd og skjold. Det hendte ofte at jeg kjempet mot tre barn samtidig og vant.

Jeg ble også en spirende *militarist*!

En barnebok om berømte slag i verdenshistorien gjorde et sterkt inntrykk på meg. Militærhistorie ble en av mine store interesser ved siden av dyr.

Faren min kjøpte en barneverisjon av en amerikansk militæruniform til meg. Jeg fikk foreldrene mine til å skrive inn navnet mitt og "rangen" "kaptein". Da den ble utslitt, fikk jeg en ny. På det tidspunktet var jeg allerede "general". Naturligvis likte jeg å bruke den når jeg "lekte hær".

"Fienden" hadde gitt meg kallenavnet "general Doolittle". De kjente tydeligvis ikke historien sin og syntes rett og slett at navnet var morsomt.

Disse hærene besto ikke av "venner" som bare delte seg inn i "lag" for å "spille et spill". Vi så på oss selv som "soldater" som "kjempet en krig" mot "fienden" om omstridt territorium.

Kampene våre besto i å bombardere motstanderhæren med jordklumper. Denne begrensede krigføringen resulterte i litt smerte, men ingen alvorlige skader.

Steinkasting ble derimot sett ned på. Det kunne sammenlignes med et brudd på Genèvekonvensjonen.

Vi hadde aldri til hensikt eller ønske om å påføre "fienden" alvorlig skade! Disse "hærene" var verken "gjenger" eller "lag". De var noe midt imellom.

Jeg aner mye mer enn bare lek i disse barnehærene, nemlig sosiologiske, kanskje til og med antropologiske forgreninger.

Som veteran fra mange kamper hadde jeg utviklet en viss evne til å unngå disse prosjektilene. Dessverre var jeg en dårlig skytter.

Slaget endte som regel med en strålende seier. Jeg stormet rett mot fienden og utholdt smerten ved å bli truffet av en full salve. De flyktet i redsel.

Spesielt én kampanje er et godt eksempel på mentaliteten vår.

En dag oppdaget vi en merkelig treflåte som lå og fløt i et lite tjern i "ingenmannsland" som ofte fungerte som slagmark. Tydeligvis et fiendtlig angrep! Vi stabet steiner på flåten for å senke den. Deretter knuste vi flasker på steinene slik at det knuste glasset skulle gjøre det vanskeligere for fienden å berge fartøyet sitt.

Noen dager senere oppdaget vi en fiendtlig patrulje som forsøkte å berge den. Vi angrep, og de stakk av. Bortsett fra én stakkar. Han hadde klatret opp i et tre som hang over dammen. Nå holdt han seg fast i en gren med den ene hånden mens han kjempet med sverd mot en av mennene mine med den andre. Jeg var imponert over den fiendtlige soldatens mot.

Hva skal vi gjøre? Situasjonen så farlig ut. Ingen ønsket at noen på noen av sidene skulle bli alvorlig skadet. Men å be om våpenhvile, selv midt i en opphetet kamp, var uten sidestykke.

Jeg beordret mennene mine til å trekke seg tilbake. Den fiendtlige kommandanten forsto hva jeg gjorde og hvorfor, så han forsøkte ikke å utnytte vår ridderlighet. I stedet ropte han til den avskårne soldaten sin at han skulle løpe gjennom hullet som jeg med vilje hadde latt oppstå. Han forsto og gjorde det.

Etter at det hadde gått en tid, møtte jeg tilfeldigvis den tapre tidligere fienden under fredelige omstendigheter. Vi ble venner.

Den første gangen han tok meg med hjem til seg for å leke, stoppet han foran inngangen, snudde seg mot meg og sa: "Ikke si til mamma at du er protestant. Hun sier at alle protestanter er svin, og hun vil ikke la meg leke med deg." Flere år senere fikk jeg vite at morens egen religiøse gruppe, katolikker, ble ansett som en "minoritet" på nasjonalt nivå. I dette området var den ikke det.

Faren min tok med sønnene sine på teltturer, fisketurer og kanoturer. Da vi ble gamle nok, lærte han oss også å håndtere skytevåpen og tok oss med på jakt.

Da han først begynte å vise oss guttene hvordan man bruker en pistol, ble moren min veldig bekymret. Faren hennes sa til henne: *Ikke vær redd! Han skal lære dem det på riktig måte!*

Treningen min foregikk slik.

Det *første året* jeg jaktet, hadde jeg en hagle *uten sluttstykke*. Bare for å lære meg å være trygg når jeg krysset gjerder og slikt.

Det *andre året* fikk jeg bolten. Men ingen patron! Hver gang jeg ville skyte, måtte jeg be faren min om en patron.

Det *tredje året* hadde jeg både bolt og patroner.

Både haglen og riflen var selvsagt enkeltskuddsvåpen. De kostet henholdsvis 20 og 30 dollar. Nye, ikke brukte.

Senere byttet vi våpen. Da han forlenget kolben, glemte han å ta hensyn til vinterklærne. Han foretrakk også den lettere vekten på enkeltløpet mitt. Jeg likte at dobbeltløpet hadde mindre rekyl.

Mange år senere ba en venn, en tidligere politimann, om å få se den nye revolveren min. Jeg tok revolveren ut av skuffen, åpnet sylindern, tok ut kulene, la kulene tilbake i skuffen, snudde revolveren slik at den ikke pekte mot noen, og så holdt jeg den flatt på håndflaten med sylindern åpen og tilbød ham den. - Dette imponerte ham.

Her er en advarende historie: Til tross for alle sine sikkerhetstiltak holdt faren min på å blåse hodet av seg en gang da haglen hans gikk av og skjøt hull i taket på bilen! Han påpekte dette for meg som en påminnelse om hvor farlige våpen er. Og hvor viktig det er å alltid være ekstra, ekstra, ekstra forsiktig!

"Mannfolket" reiste gjentatte ganger helt til Canada på tre ukers kanoturer. Vi var så langt ute at det ikke fantes veier eller andre tegn på sivilisasjon. Vi måtte padle kanoen over en innsjø, "portere" over en grusvei til neste innsjø og gjenta prosedyren.

De følgende historiene stammer alle fra disse kanoturene i Canada.

På en tur før jeg begynte å være med, fikk en av brødrene mine en tåinfeksjon. Mannskapet, som inkluderte andre voksne venner av familien, hadde ikke tid til å få ham tilbake til sivilisasjonen. Så de drakk ham full i whisky, steriliserte en bajonett i ilden, fikk tre voksne menn til å sitte på brystet hans ... og så skar far av

ham en del av tåen med bajonetten.

Faren min var den offisielle legen. Han sa at hans egen far alltid fulgte de samme to trinnene når han behandlet en mindre skade. Først spurte han hva som hadde skjedd. Deretter la han tyggetobakk på såret. Med en slik opplæring er jeg overrasket over at han ikke ble en berømt kirurg i stedet for ingeniør!

De sverger på at han likevel klarte å løfte kroppen sin 15 centimeter opp fra bakken. Og at folk tre mil unna på den andre siden av innsjøen senere hevdet at de kunne høre skrikene hans.

Jeg er glad for at jeg ikke var med på denne turen. Jeg ble ansett som for ung til å være med på de første turene.

* * * * *

Vi hadde oppdaget en forlatt skogvokterhytte med støpejernsovn og utedo. Dette ble basecampen vår.

Faren min hadde inngått en avtale med sønnene sine: *Jeg kjøper alt dere vil spise, men DU må bære det!* - Vi slet oss ut, men vi spiste som konger.

På overfarten bar broren min en kano og en ryggsekk i tillegg. Han følte seg som en ganske tøff fyr.

Så hørte han skritt som nærmet seg raskt bakfra.

Det neste han så, forbløffet og imponerte ham.

Noen skjøt forbi ham. Han løp. Med en kano og to ryggsekker: en på brystet og en på ryggen...

Det var en kvinne!

Da han snakket med henne ved enden av portagen, fikk han vite at hun var profesjonell danser.

Jeg hadde en lignende opplevelse mange år senere. Jeg var en ung mann som jobbet med tungt arbeid. Forgjengeren min var 65 år gammel.

* * * * *

Slutt å klage på myggen! Jeg kjenner ingen som stikker meg. Du finner bare på det fordi du ikke vil bære kanoen lenger!

Det bjeffet faren min irritert til en av brødrene mine.

Men da det var hans tur til å bære kanoen, fikk han vite sannheten.

Myggen hadde svermet under kanoen. De gikk nådeløst til angrep på stakkaren som bar kanoen. Han hadde hendene fulle og klarte ikke å slå dem.

* * * * *

Mens jeg fortsatt var gutt, vurderte jeg å skrive dagbok. Men jeg bestemte meg for å ikke gjøre det. Jeg tenkte at de mest interessante tingene i livet mitt *allerede hadde skjedd*.

Det betyr ikke at jeg ikke tenkte på fremtiden. Jeg inngikk en avtale med faren min. Når jeg ble gammel nok, skulle vi flytte ut i den kanadiske villmarken og bli pelsjegere. Som ingeniør skulle han fortelle meg hvordan jeg skulle bygge tømmerhytta vår. Jeg skulle betale ham med whisky og sigarer.

* * * * *

En dag brukte myndighetene ekspropriasjonsretten til å kjøpe opp noe av eienommen vår billig for å bygge en motorvei. Da bulldoserne begynte å rasere frukthagen vår, grep jeg pil og bue og løp mot døren. Jeg hadde til hensikt å forsvare hjemmet mitt! Foreldrene mine stoppet meg. De måtte låse meg inne på rommet mitt.

Til slutt hadde vi en motorvei som gikk gjennom hagen vår. Etter det var ikke alt som før. Jeg tenkte ikke på det den gangen, men jeg er sikker på at dette reduserte boligens videresalgsværdi betraktelig.

Så skiftet faren min karriere, og vi flyttet.

Før og under tenårene

Jeg vokste opp (resten av veien) i vest. Det er her jeg har tilbrakt halve livet mitt.

Jeg kunne klappe en hest på naboens ranch bare ved å gå til kanten av hagen min og strekke meg over gjerdet. Som alle unge cowboyspirer tilbrakte jeg mye tid utendørs. Men jeg likte også å *lese bøker*.

Familien min var stor. Men det samlede antallet utdannelser som medlemmene hadde, var enda større. Allerede på barneskolen begynte faren min å lære meg noen helt grunnleggende matematiske begreper.

Faren min blandet ofte sammen barna sine. Han kalte dem feil navn. Dette irriterte alltid moren min. Han hevdet imidlertid at det var hennes feil. Hun hadde tross alt insistert på å gi dem navn. Han ville bare gi dem numre. Som den berømte detektiven Charlie Chan.

Dessuten ble gutter ofte oppkalt etter onkler i familien min. Da bestefaren min ble begravet, puffet faren min til broren sin og pekte på en nærliggende, men svært gammel gravstein. På den sto de samme navnene som de tre brødrene! Hans

navn sto øverst. Fra da av sa han til dem: *Husk at det er jeg som står øverst på gravsteinen!*

Men ikke få feil inntrykk! Familien min var veldig "folkelig". Hvis du hadde møtt faren min, ville du heller ha trodd at han var *rancher* enn *universitetsprofessor*. Han kom like godt overens med vaktmesteren som med de andre professorene. Kanskje til og med bedre!

Mange år senere kjøpte FW en rifle av denne vaktmesteren. Han hadde laget geværet selv og til og med gitt det et navn: "Gammelt kjøtt på bordet". Faren min dro til en skytebane for å teste treffsikkerheten. Han skjøt tre skudd mot et mål på litt over 100 meters avstand. De var plassert så tett sammen at man kunne *dekke alle tre kulehullene samtidig med en mynt!* - Han ventet naturligvis ti minutter mellom hvert skudd for å gi løpet tid til å kjøle seg ned.

Jeg lærte meg sjakk allerede som guttunge. Jeg prøvde ikke engang å sette motstanderen sjakk matt før jeg hadde gjort to ting. For det første måtte jeg ta alle brikkene hans. For det andre brukte jeg de gjenværende bøndene mine til å få tilbake dronningen og begge slottene. Denne overdrivelsen var selvsagt både grundig og ineffektiv.

En av brødrene mine forbløffet alle ved å slå en svært dyktig sjakkspiller i løpet av fem minutter. Han brukte sitt lynraske favorittangrep med dronningen. Motstanderen var for opptatt med å gjennomføre en komplisert plan til å legge merke til det.

På ungdomsskolen spilte jeg mye sjakk. Nesten alltid med studenter og professorer. Vanligvis vant jeg to av tre partier. Jeg slo faren min de tre siste partiene vi spilte. Så mistet jeg interessen for sjakk. Det var for statisk. Virkelig gode spillere måtte pugge gamle trekk fra sjakkbøker. Det var ikke noe for meg.

Faren min lo sist. Han hentet inn et sjakkgeni for å gi meg juling. På den tiden var jeg også syk som en hund med leverbetennelse. I flere måneder levde jeg på te, toast uten smør og egg. Det tok flere måneder før jeg ble helt frisk. Så mye for en *rettferdig kamp!*

Etterpå forklarte han meg at det finnes tre nivåer av sjakkspillere.

Spilleren på *første* nivå har, i likhet med ham, *ingen strategi*.

Spillere på *andre* nivå, som meg, har *én strategi*.

Spilleren på *det tredje* nivået, sjakkgeniet, har *flere strategier*. Han vurderer hele situasjonen på nytt etter hvert eneste trekk. Deretter velger han den beste strategien. (Hvis en spiller på nivå to prøver å gjøre dette, er det vanlige resultatet kaos).

En stund spilte familien fortsatt kort. Men lokalbefolkningen kjente ikke til spillene fra den gamle verden, så vi hadde ingen andre å spille med.

Faren min meldte oss alle inn i et dansekurs. Vi lærte oss foxtrot og vals. Dette

var ikke nyttig for oss unge. (Vi hadde allerede lært oss squaredance på barneskolen).

Ungdomstiden var nok verken vanskeligere eller enklere for meg enn for noen andre. Men den var annerledes. Det var ikke noe "tenåringsopprør". Mine familiære og etniske bånd gjorde meg immun mot "gruppepress". Jeg var en outsider. Jeg hadde rett og slett andre standarder.

Faren min sa en gang til meg: *Verken bestefaren din eller jeg hadde særlig høye tanker om vår egen generasjon. Du er på samme måte.* - Dette var verken forakt eller arroganse... Mange år senere hørte jeg en russisk aristokrat i eksil si omtrent det samme.

I stedet for å si: *Hvis de andre barna hoppet utfor et stup, ville du gjort det samme*, ville foreldrene mine sagt: "En god tysker hopper ikke utfor et stup!": *En god tysker hopper ikke utfor et stup!* - Dette var veldig effektivt!

Jeg hadde allerede lært meg å ikke vise svakhet eller smerte. Dette oppmuntret bare plageåndene. Mens jeg fortsatt gikk på videregående, tok jeg dette et skritt videre. Jeg gjennomførte to eksperimenter i psykologi.

I det første eksperimentet holder jeg en motstander på grensen mellom å slå meg og å trekke seg unna. Jeg opprettholdt denne balansen ved å veksle mellom provoserende og forsonende kommentarer.

I det andre eksperimentet lot jeg som om jeg trodde at hån egentlig bare var vennlig erting. Til å begynne med forvirret dette motparten. Deretter ble han mer irritert da han forsøkte å forklare sin egentlige negative hensikt. Til slutt innså han at jeg lekte med ham. I stedet for at han ble irritert på meg, ble jeg irritert på ham. Dette gjorde ham sint. Jeg hadde kastet angrepet tilbake på angriperen uten å bruke verken makt eller negativt språk. Det var jeg fornøyd med av praktiske, etiske og til og med estetiske grunner.

Jeg likte journalistikkundervisningen på videregående. For det første var læreren pen. For det andre likte jeg å skrive.

En gang inviterte jeg en lærerstudent til dans. Det hadde ikke noe med kinky sex å gjøre. Jeg hadde rett og slett mer kontakt med folk på hennes alder (og eldre) enn med folk på min egen alder. Dessuten var hun vakker og hadde flotte ben i miniskjørt.

Mange år senere møtte jeg en ung kvinne som hadde gjort noe lignende. Men i hennes tilfelle var det en kinky sexgreie. Dette viser vel bare at jenter modnes raskere enn gutter. Og at de er flinkere til å få det som de vil.

Jeg oppdaget en profesjonell spørreundersøkelse designet for å måle politiske og sosiale holdninger. Hele klassen besvarte den, og jeg brukte mye tid på tabellering og analyse.

Det interessante med denne undersøkelsen var at den ikke var endimensjonal,

dvs. en *linje*. Den var todimensjonal, altså et *plan*. *Det var en x-akse og en y-akse!* Koordinatene til de tradisjonelle ideologiene ble vist. Konservativer og kommunister lå langt fra hverandre på x-aksen, men nær hverandre på y-aksen. Liberale og fascister lå langt fra hverandre på y-aksen, men nær hverandre på x-aksen.

Dette illustrerer de til tider forunderlige likhetene mellom ellers radikalt forskjellige ideologier. (Mine egne koordinater var langt unna alle andres).

I tillegg observerte jeg senere i en etikktime på universitetet at to personer kan gi det samme svaret av to helt forskjellige grunner. Det ville være ekstremt unøyaktig å klumpe dem sammen i samme kategori.

Her er et eksempel.

Etikkprofessoren min på universitetet fortalte om sitt eget etiske dilemma til klassen.

I de siste dagene av andre verdenskrig var jeg en spinkel, ung løytnant. Hjelmen min var for stor for hodet mitt. Jeg fikk i oppdrag å ta en jeep over til de tyske linjene og forhandle om kapitulasjon. Jeg tok med meg noen få menn.

Da jeepen min nådde de tyske linjene med et hvitt våpenhvileflagg, gjorde SS-mennene smart honnør. Et stykke nedover veien møtte vi lastebiler kjørt av tyske soldater. I lastebilene satt det noe som så ut som konsentrasjonsleirfanger.

Like etter at vi var ute av syne, hørte vi maskingeværild. Vi tenkte at det sannsynligvis var tyskerne som drepte fangene. Vi diskuterte om vi skulle snu og prøve å hjelpe dem.

Jeg bestemte meg for å la være. Jeg tenkte at vi få i jeepen sannsynligvis ikke kunne redde dem uansett. Men hvis oppdraget vårt med å få dem til å overgi seg ikke ble utført, kunne kampene fortsette, og mange flere ville bli drept.

Gjorde jeg det rette?

Da jeg møtte ham i gangen etter timen, trøstet jeg ham: *Jeg tror du gjorde det rette. Det hadde vært synd om flere SS-ere hadde blitt skadet!*

Han fikk et forvirret uttrykk i ansiktet et øyeblikk. Så smilte han. Kanskje gikk det opp for ham hvem som hadde sagt dette til ham.

Jeg kjedet meg på videregående. Jeg prøvde alltid å gjøre leksene mine i lesesalen. På den måten fikk jeg mer tid til å lese bøker på universitetsnivå om kvelden. Mest filosofi, historie og litt politikk. Æreslisten var en selvfølge.

Takket være sommerskolekursene kunne jeg hoppe over sisteåret.

Jeg ble ferdig med et semesterkurs på tre dager, tok prøven på den fjerde dagen og fikk A.

Mens jeg fortsatt gikk på videregående, tok jeg et collegekurs i hvordan man spiller på aksjemarkedet. Jeg gjorde det også. Det første året fulgte jeg med og tjente penger. Det andre året lyttet jeg bare til aksjemegleren min og tapte alt. Jeg fikk i det minste imponert studentjentene.

Jeg tilbrakte en sommer sammen med faren min, da han jobbet for NASA med romfergen. Vi bodde i et leilighetskompleks rett ved siden av universitetet. Jeg likte å henge rundt svømmebassenget. Jeg spilte sjakk og så på de pene, bikini-kledde jentene. Noen ganger spilte de sjakk med meg. Men de "jukset". De bøyde seg over sjakkbrettet for å forsøke å distrahere meg med utringningen sin. Det lyktes til *dels*. Ja, jeg kikket. Nei, jeg lot dem ikke vinne.

Det var en fjær i hatten å bli nominert til et av de amerikanske militærakademiene. Men ærlig talt mistenker jeg at det i stor grad skyldtes familieforbindelser og Vietnamkrigens upopularitet. Foreldrene mine var på fornavn med kongressmedlemmer, senatorer og guvernører, som av og til stakk innom huset vårt.

Da jeg kom inn på kontoret hans, kastet militærlegen som skulle undersøke meg i forbindelse med nominasjonen min til et amerikansk militærakademi, et blikk på meg og sa: *Du kommer fra en militærfamilie, ikke sant?* - Jeg visste ikke helt hva jeg skulle svare. På den ene siden har det vært mange soldater i familien min. På den annen side var de fleste av dem noen generasjoner tilbake ... Dessuten er familien min veldig "demokratisk" i den forstand at vi ofte har slektninger som kjemper på *begge sider* i en krig!

Selv om jeg hadde ulike interesser, var det ingenting som appellerte til meg som *karriere*. Jeg gikk på det statlige universitetet i to år for å bli sett på som "utdannet" etter europeisk standard. Men i stedet for å ta en grad, tok jeg bare de fagene jeg likte eller anså som nyttige. Og det inkluderte ikke økonomi.

Jeg hadde nok studiepoeng i fremmedspråkene mine til en bachelorgrad, men måtte ha tatt to år til med "ingenting-kurs" for å få en. Jeg så ikke noe poeng i det. Kursene jeg likte, var blant annet filosofi og kreativ skriving.

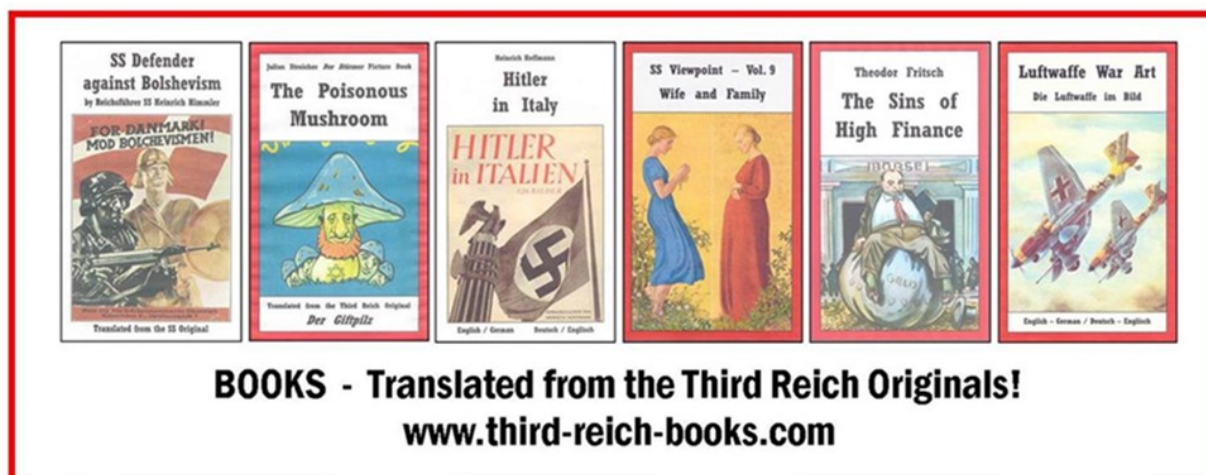
Det beste med college var selvfølgelig å kline med kjæresten min.

På den tiden var det faktisk mulig, og ikke uvanlig, å jobbe seg gjennom studiene *uten* lån eller stipend! Det var dette jeg gjorde.

Jeg synes synd på dagens studenter!

NSDAP/AO er verdens største organisasjon.
Nasjonalsosialistisk propagandaleverandør!
 Trykte og nettbaserte tidsskrifter på mange språk
 Hundrevis av bøker på mange språk
 Hundrevis av nettsteder på mange språk

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO nsdapao.info